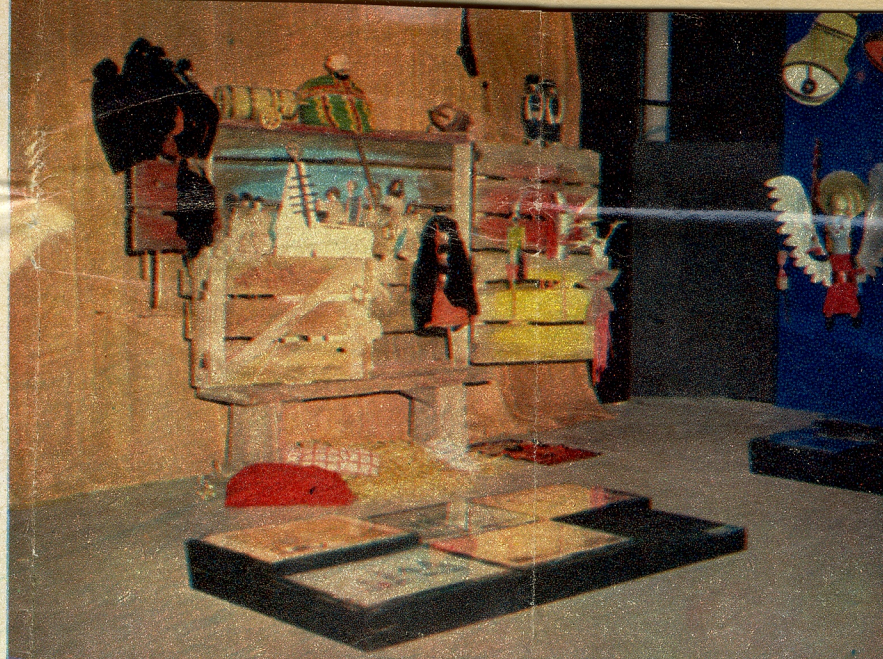

Dlouhá betonová cesta, směřující ke známé siluete bruselského pavilónu v Parku kultury a oddechu Julia Fučíka, bývá většinou v sychravé, nevlidně zimní náladě ztichlá a opuštěná. Od začátku roku však tudy denně mířily k širokému prosklenému vestibulu proudy návštěvníků, mezi nimiž byla i řada cizinců. Nad vchodem vítal všechny velký nápis – Pražské quadriennale.

VÝPRAVA ZENOBIUSZE STRZELECKÉHO KE HŘE A. REMIZOVA CAR MAXMILIÁN (RZESZÓW 1974)

SOUBOR POLSKÉ EXPOZICE Z NÁVRHŮ PRO DIVADLO V GDAŇSKU (SCÉNOGRAF MARIAN KOŁODZIEJ)

SVĚT SOCIALISMU, PRAHA

Čs. rozhlas, Praha

11. 11. 1976

Pražské quadriennale vstoupilo letos do třetího ročníku. Praha se tak každým čtvrtým rokem stává Mekkou předních výtvarníků, divadelních teoretiků a široké návštěvnícké obce. Letošní přehlídka se zúčastnilo na 600 umělců z 28 zemí, což je zatím největší počet v historii konání této akce. Na zahájení přijelo na 800 zahraničních hostů – umělců i kritiků. To už samo o sobě svědčí o dobrém jménu pražské přehlídky.

Pražské quadriennale bylo instalováno ve třech výstavních prostorách – zahraniční výtvarníci vystavovali v bruselském pavilónu, kde byla také čestná síň našich národních umělců Josefa Svobody a Ladislava Vychodila, československá

expoziční se samostatně představila ve Valdštejnské jízdárně, a konečně ve výstavní síni ŮLUV jsme našli ukázky prací posluchačů vysokých scénografických škol.

Zlatá trigra do Sovětského svazu

Zlatou trigu, hlavní cenu Pražského quadriennale nejlepší zahraniční expoziční, si z Prahy odnášejí sovětské výtvarníci. Jejich soubor v bruselském pavilónu skutečně na první pohled upoutal svou nápaditou instalací, mnohotvárností výrazových prostředků a osobitostí rukopisu předních současných sovětských výtvarníků. Jejich dílo znají diváci nejen v Moskvě

a Leningradě, ale třeba i ve Frunze, Pskově a dalších městech Sovětského svazu. Jména Valerije Leventala, Davida Borovského, Eduarda Kočergina a dalších umělců napsala výraznou kapitolu do historie současné světové scénografie, a také návštěvníci pražské výstavy to právem ocenili. Dlouho obdivovali třeba Kočerginovu obrovskou maketu k Puškinovu Borisu Godunovu, kde hrubý hnědočervený horizont členily provazce s měděnými zvonky a zvonci různých velikostí. Tak bychom se mohli zastavit u dalších a dalších návrhů, které dokonale vystihují styl a atmosféru ruských klasických dramát, stejně jako současných her předních sovětských dramatiků.

RUDOLF ROUČEK

FOTO

ZDENĚK PIDRMAN

PQ

